

LAUREN BROOKE

Uutta vanhaa viisautta

LAUREN BROOKE

*Uutta vanhaa
viisautta*

 SAGA
EGDMONT

Lauren Brooke

Uutta vanhaa viisautta

Suomennos: Anne pölkki

SAGA Egmont

Uutta vanhaa viisautta

Translated by

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2003, 2021 Working Partners and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726695953

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Kiitos Gill Harveylle.

Omistettu ystävälleni Kevin Yatesille; joka on myös Heartlandin ystävä.

Luku 1

Hevonen ampaisi eteenpäin niin kovaa, että häntä liehui sen takana kuin lippu. Amy seurasi henkeään haukkoen, miten sen kaviot jymisivät maata vasten. Ratsastaja istui vaivattomasti, niin kuin hän olisi kasvanut kiinni hevosen selkään, kun ratsu kiihdytti laukasta neliin. Muutaman askeleen jälkeen hevonen hidasti sulavasti jälleen laukkaan, sen jälkeen raviin.

Hevonen kohotti ylväästi päätään. Se näytti mahtavalta. Ratsulla ei ollut suitsia eikä satulaa, jotka olisivat erottaneet sen ratsastajastaan, vanhasta miehestä. Mutta heidän välillään vallitsi ilmiselvä yhteys.

Amy oli liikuttunut. Vaikka hän tiesi varsin hyvin, että ihmisen ja hevosen välille saattoi kehittyä voimakas side, näin vahvaa yhteyttä hän ei ollut koskaan nähnyt. Hevonen vastasi auliisti vanhan intiaanin pienimpiinkin painoapuihin. Amy hymyili, kun ratsukko lähestyi kentän porttia, jossa hän seisoj katselemassa. Vanhuksen kasvot olivat ilmeettömät, mutta Amy erotti lämpimän pilkahduksen miehen silmissä, kun tämä liukui notkeasti alas hevosen selästä.

- Päivää, olen Amy Fleming, esitteli Amy itsensä. - Sinä olet varmaan Hutten.

Mies vilkaisi häntä pikaisesti, ennen kuin avasi portin salvan.

- Poikasi Bill lähetti minut tänne kentälle, Amy selitti. - Olen käymässä täälläpäin isosiskoni Loun kanssa. Tunsit aikoinaan äitini Marion Flemingin, joka piti Heartlandin

hevoshoitolaa Virginiassa. Tulimme palauttamaan kirjan, jonka lainasit hänelle.

Vanhan miehen silmissä välähti hänen muistaessaan Marionin.

- Marion Fleming, hän mumisi. - Nainen, jolla on maaginen ote hevosiin. Samassa hänen tummat silmänsä kapenivat, kun hän oivalsi Amyn sanat. - Miten niin "tunsin aikoinaan"? hän tiedusteli.

- Tuota, Amy sanoi vaisusti. - Äitini... Hän kuoli viime vuonna. Vaikka Amy oli jo hyväksynyt menetyksensä, kuolemasta puhuminen sai tuskan vieläkin kirpaisemaan syvältä.

Hutenin kasvoilla häivähti suru. Sen jälkeen hän tutkaili Amya tarkemmin. - Olet käynyt meillä aiemminkin, hän sanoi. - En ikinä unohda ihmisten kasvoja.

Amy nyökkäsi yllättyneenä siitä, että mies tunnisti hänet. - Totta, hän myönsi. - Kävin äidin kanssa, mutta olin silloin vasta kuusivuotias.

Amy muisti hämärästi matkan, jonka äiti ja hän olivat tehneet Ocanumbaan, Appalakkien vuoriston korkeimmille rinteille. Olihan siitä jo yhdeksän vuotta. Joitakin asioita oli kuitenkin jäänyt hänen mieleensä. Hän muisti lämpimän ilmapiirin ja naurun sekä tunteen, että kuului isoon, onnelliseen perheeseen.

Huten ja paint-hevonen tulivat kentältä. Hevonen seurasi aivan vanhuksen kannoilla, vaikka sillä ei ollut riimua eikä riimunnarua. Kolmikko asteli varjoisaa tietä, jonka toisella puolella kohosi vuori.

- Ratsastus oli upeaa katseltavaa, Amy sanoi. - Harjoitusmenetelmäsi ovat todellakin ainutlaatuisia.

Vanha mies hymyili hieman. - Albatross se ainutlaatuinen on, hän sanoi ja taputti paintin kaulaa. - Sitä väitettiin häijyksi, mutta sitä se ei ole. Omapäinen vain. Eikä se kunnioita montaakaan ihmistä.

- Äiti sanoi aina, ettei ilkeitä hevosia ole olemassakaan, Amy virkkoi.

- Aivan, Hutten myönsi. - Useimpia hevosia ei tarvitse pakottaa mihinkään. Jos ne kieltäytyvät tekemästä jotakin, niillä on siihen yleensä erinomainen syy.

Amy nyökytteli. Senkin periaatteen äiti oli hänelle opettanut. Ei hän silti ollut nähnyt montaa niin herkkää hevosta kuin Albatross, joka suostui tottelemaan ilman suitsia tai satulaa. Hevonen pärskähteli kävellessään heidän vieressään ja ravisteli päästään karpäsiä. Amykin huiski niitä pois, minkä jälkeen hän rapsutti paintin kaulaa. Hevonen oli totta tosiaan erityislaatuinen, mutta Amyn mielestä sen luottavaisesta suhtautumisesta oli kiittäminen Huttenia, joka oli luonut siihen vahvan yhteyden.

Amy isosisko Lou odotteli heitä polun päässä pihalla. Hänen lyhyt, vaalea tukkansa säihkyi auringossa.

- Tuo on siskoni Lou, Amy sanoi Huttenille. - Hän meni metsään kävelylle siksi aikaa, kun etsin sinut käsiini.

- Hän ei ollut mukana, kun kävit täällä äitisi kanssa, Hutten huomioi.

Jälleen miehen muisti teki Amyn vaikutuksen. - Ei niin, hän sanoi. - Lou varttui Englannissa. Hän muutti Yhdysvaltoihin vasta valmistuttuaan yliopistosta.

He tulivat Loun luokse, ja Amy sanoi:

- Lou, tässä on Hutten Valkopolku, hän sanoi.

Lou ojensi kätensä. - Hauska tavata, hän sanoi iloisesti.

Hutten puristi hänen kättään ja vastasi hymyyn. - Menkää te edeltä mökkiin, hän kehotti. - Vien Albatrossin talliin.

Amy ja Lou kävelivät polkua pitkin isolle puumajalle, jota ympäröivät valtavat pyökit.

- Se oli mieletön näytös, Amy mutisi hiljaa Loulle. - Olisitpa nähnyt. Huttenin ja Albatrossin välillä vallitsee

uskomattoman vahva side. Aivan kuin he lukisivat toistensa ajatukset. Ei ihme, että äiti viihtyi täällä.

Lou hymyili. – Metsässä oli myös mukava kävellä, hän sanoi. – Täällä on todella kaunista.

Amy nyökäytti hengittäen syvään kirpeää kevätilmaa. Ocanumbaa ympäröi metsä, joka ulottui mailien päähän. Kun siskokset saapuivat mökin eteen, heitä vastaan tuli noin 45-vuotias intiaaninainen.

– Päivää, hän tervehti. – Olen Billin vaimo Barbara. Hän sanoi, että tulitte tapaamaan Hutenia. Käykää peremmälle.

Amy ja Lou seurasivat naista mökkiin. Tilavan ja kodikkaan talon seinillä roikkui kauniita raanuja. Barbara opasti heidät keittiöön, jossa oli puuhella ja iso pöytä.

– Täällä me enimmäkseen oleilimme, Barbara kertoi. – Keittiö on talon lämpimin paikka. Talvi ei täällä ole leikin asia. Hän kurkisti keittiönovesta toiseen huoneeseen ja sanoi:

– Carey, tule tervehtimään.

Amya pari vuotta vanhempi tyttö tuli keittiöön. Amy hämmästyti sitä, miten paljon hän muistutti Hutenia. Tyttö oli pieni ja jäntevä, ja hänellä oli huomiota herättävän mustat kulmakarvat. Mutta yhdennäköisyys kumpusi muistakin piirteistä: tyttö liikkui sulavasti ja hänen katseensa oli yhtä varautunut kuin Hutenin.

– Hei, olen Amy Fleming.

– Ja minä taas Lou.

– Hei, Carey vastasi hieman lyhykäisesti.

Amy tutkaili häntä uteliaasti. Yhdennäköisyys oli hämmästyttävä, mutta Carey näytti olevan vaivautunut – ihan kuin hän ei olisi halunnut käydä tyhjänpäiväistä keskustelua vieraiden kanssa.

– Istuutukaa, kehotti Barbara. – Bill ja Huton tulevat tuossa tuokiossa. Tein aamulla ison pekaanipähkinäpiiraan, joka pitää syödä pois.